

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Katarzyna Polańska-Farion

Sędziowie: SA Beata Byszewska (spr.)

SO del. Agnieszka Wachowicz-Mazur

Protokolant: sekr. sądowy Sławomir Mzyk

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt I C 1099/16

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie pierwszym częściowo w ten sposób, że zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz (...) kwotę 744.723,54 zł (siedemset czterdzieści cztery tysiące siedemset dwadzieścia trzy złote pięćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;

- w punkcie drugim w ten sposób, że zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz (...) kwotę 82.976 zł (osiemdziesiąt dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz (...) kwotę 59.232 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Agnieszka Wachowicz-Mazur Katarzyna Polańska-Farion Beata Byszewska

UZASADNIENIE

Pozwem z 8 marca 2016 r. (...) w W. domagała się zasądzenia od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na swoją rzecz opłat rocznych za lata 2012-2013 z tytułu użytkowania wieczystego w łącznej kwocie 1.022.632,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od każdej z kwot 511.316,43 zł odpowiednio od 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz od 1 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z 13 kwietnia 2016 r. pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o odrzucenie pozwu, względnie o oddalenie powództwa w całości, a w każdym wypadku o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym wynagrodzenia za zastępstwo prawne, według norm przepisanych.

Postanowieniem z 26 października 2016 r. w sprawie I ACz 1912/16 Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek zażalenia powódki (...) w W. na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 5 sierpnia 2016 r. w sprawie I C 311/16, zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że odmówił odrzucenia pozwu, pozostawiając rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego Sądowi pierwszej instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo oraz zasądził od powoda (...) w W. na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok zapadł po dokonaniu przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości M., gminie N., przy Al. (...), oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...) z obrębu ewidencyjnego M., dla której Sąd Rejonowy w Pruszkowie prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), jest Skarb Państwa – (...) w W., a pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jest użytkownikiem wieczystym przedmiotowej nieruchomości.

Opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego, począwszy od 1 stycznia 2012 r., ustalona została na kwotę 695.225,79 zł, mocą dokonanego wypowiedzenia z 7 grudnia 2011 r. Pozwana Spółka zakwestionowała dokonaną podwyżkę opłaty rocznej, a postępowanie w tym przedmiocie toczyło się przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie IV C 615/15 (obecnie przez Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie VI ACa 185/17).

Powodowa (...) wnioskiem z 30 marca 2015 r. wezwała pozwaną Spółkę do próby ugodowej, do której ostatecznie nie doszło.

Sąd Okręgowy ocenił, że powództwo w niniejszej sprawie nie było zasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Pomiędzy stronami nie była sporna okoliczność, że pozwana Spółka uiściła opłaty roczne z tytułu użytkowania wieczystego działki gruntu o numerze ewidencyjnym (...) za lata 2012 i 2013 w wysokości uiszczanej z tego tytułu do czasu wypowiedzenia dokonanego przez (...) w W. w grudniu 2011 r. Tym samym na gruncie niniejszej sprawie (...) dochodziła od strony pozwanej różnicy pomiędzy prawidłowo – jej zdaniem – podwyższoną wypowiedzeniem z grudnia 2011 r. opłatą roczną a opłatą uiszczaną przez Spółkę w wysokości sprzed wypowiedzenia.

Sąd Okręgowy wskazał, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego odbywa się w oparciu o przepisy art. 78-80 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t. jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1774 ze zm.; dalej jako: u.g.n.). Przewidziana we wskazanych przepisach procedura aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej prowadzi do ukształtowania stosunku prawnego w zakresie wysokości opłaty rocznej, wobec czego kształtuje uprawnienie osoby, na rzecz której uiszczana jest opłata oraz kształtuje obowiązek użytkownika wieczystego co do wysokości tej opłaty.

Niewątpliwie wskutek skutecznego wniesienia przez pozwaną Spółkę sprzeciwu od wydanego orzeczenia przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W., orzeczenie to straciło moc zgodnie z dyspozycją przepisu art. 80 ust. 3

u.g.n. W związku z powyższym w dalszym ciągu toczy się przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie IV C 615/15 postępowanie w sprawie zasadności dokonanego podwyższenia wysokości opłaty rocznej dotyczącej działki gruntu o numerze (...). Powództwo, o którym mowa w treści art. 80 u.g.n., ma charakter powództwa o ukształtowanie prawa, gdyż w jego toku sąd ustala nową stawkę opłaty rocznej w sposób wiążący dla stron stosunku cywilnoprawnego. Jak wskazał Sąd Najwyższy, orzeczenie sądu ustalające wysokość opłaty rocznej, należnej po dokonaniu wypowiedzenia, zastępuje oświadczenie woli i ma charakter konstytutywny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2013 r., sygn akt III CZ 29/13, LEX nr 1360262).

W tej sytuacji należy stwierdzić, że dopiero w sprawie IV C 615/15 zostanie ustalona wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego działki gruntu o numerze (...), obowiązująca od początku 2012 r. Do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie IV C 615/15, użytkownik wieczysty zobowiązany jest do uiszczania opłaty rocznej w dotychczasowej wysokości (art. 78 ust. 4 u.g.n.), a zatem w kwocie obowiązującej do czasu wypowiedzenia opłaty dokonanej pismem z 7 grudnia 2011 r. Powyższej optyki nie zmienia fakt, że ostatecznie do nieprawomocnego oddalenia powództwa w sprawie IV C 615/15 doszło z powodu braku legitymacji biernej po stronie pozwanej Skarbu Państwa – (...) w W., albowiem także ta kwestia będzie przedmiotem analizy dokonywanej przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w ramach postępowania apelacyjnego.

Mając na uwadze powyższe rozważania należało stwierdzić, że powodowa (...) nie miała uprawnienia do żądania od pozwanej Spółki wyższych opłat za użytkowanie wieczyste za lata 2012 i 2013 od tych, które zostały dotychczas zapłacone, a strona pozwana nie była zobowiązana do uiszczania wyższych opłat za wskazane lata. W związku z tym Sąd uznał, że roszczenie (...) w W. o zapłatę różnicy pomiędzy opłatą roczną ustaloną w wypowiedzeniu a dotychczasową opłatą roczną nie istnieje, albowiem nie doszło jeszcze do zmiany stosunku prawnego w zakresie opłaty rocznej, co – jak już wyżej wskazano – nastąpi dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie IV C 615/15. W sytuacji, gdyby nawet przyjąć, że roszczenie powodowej (...) o zapłatę istnieje, to z pewnością nie jest aktualnie wymagalne, wobec czego niewątpliwie powództwo jawiłoby się jako przedwczesne.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo w niniejszej sprawie nie było zasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Jako całkowicie niesłuszną Sąd pierwszej instancji ocenił koncepcję strony powodowej, jakoby powodem wytoczenia niniejszej sprawy była chęć uniknięcia przedawnienia roszczenia oraz przysądzenia należności odsetkowych począwszy od 1 kwietnia danego roku, ponieważ stosownie do dyspozycji przepisu art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, zaś to nastąpi, zdaniem Sądu Okręgowego po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie IV C 615/15. Dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia pozwana Spółka będzie zobowiązana do uiszczania opłaty rocznej za lata 2012 i 2013 w wysokości ustalonej w tym procesie. Po drugie, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, ustalona przez sąd opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego staje się wymagalna, w części przewyższającej opłatę dotychczasową, po uprawomocnieniu się wyroku (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2005 r., sygn. akt III CZP 37/05, OSNC 2006/5/82). Tym samym odsetki z tytułu opóźnienia za okres przed uprawomocnieniem się wyroku podwyższającego dotychczasową wysokość opłaty nie przysługują.

Niezależnie od tego, Sąd Okręgowy podniósł, że nawet gdyby w przyjąć, że ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego stało się już prawomocne, a co za tym idzie wymagalność roszczenia byłaby wcześniejsza, uwzględniając jednocześnie jurydyczny aspekt związany z zaskarżaniem wypowiedzenia, przyjęcie takowej optyki nie zasługiwało na aprobatę. Biorąc pod uwagę, że Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie IV C 615/15 początkowo nie dostrzegł braku legitymacji biernej po stronie pozwanej) w powiązaniu z tym, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie miało obowiązek działać w taki sposób, aby zwiększać zaufanie obywateli do państwa, powstaje w tym miejscu pytanie, czy władza administracyjna o tych zagrożeniach, które płyną z różnego odczytywania ustawy, poinformowała obywatela, tj. czy wskazała, że ów środek odwoławczy powinien zostać skierowany przeciwko właściwemu podmiotowi. Tym samym (...) w W., która pełni funkcję niejako powiernika Skarbu Państwa, próbuje wywieść korzystne dla siebie skutki prawne z zamieszania terminologicznego, stawiając zarzut, że pozwana Spółka

wskazała w sprawie IV C 615/15 jako stronę pozwaną Skarb Państwa, a nie (...) jako powiernika Skarbu Państwa. Powyższe postępowanie jawi się jako zaprzeczenie norm konstytucyjnych, mianowicie władza próbuje wywieść skutki prawne ze swoistego braku jasności systemu prawnego. Gdyby nawet przyjąć, że zważywszy na błędne pozwanie Skarbu Państwa, a nie (...) w W., strona powodowa dąży do zasądzenia przez Sąd meriti dochodzonych kwot, to takowe działanie zdaniem Sądu musiałoby zostać potraktowane jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w postaci naruszenia zaufania obywateli do państwa i innych państwowych osób prawnych.

O kosztach procesu natomiast Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożył powód, który zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości, zarzucając mu:

I. Naruszenie przepisów procesowych, które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku:

1. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, a także dowolną i niewłaściwą ocenę dowodów, dokonaną wbrew dyrektywie wynikającej z wiedzy dotyczącej obowiązujących przepisów prawa oraz judykatury, co przejawia się:

-brakiem właściwej oceny prawnej, w oparciu o treść wypowiedzenia (...) z dnia 7 grudnia 2011 roku, co do podstawy prawnej aktualizacji, podmiotu dokonującego aktualizacji, a także sposobu jej zakwestionowania na drodze administracyjnej.

-brakiem oceny prawnej, w oparciu o dokumenty i wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 października 2016 roku, sygn. akt IV C 615/15, co do tego, że, iż pozwany wszczął postępowanie o ustalenie opłaty rocznej przeciwko Skarbowi Państwa, zamiast (...).

-brakiem oceny prawnej, iż sprawa o ustalenie opłaty rocznej, na skutek sprzeciwu pozwanego została skierowana na drogę sądową i toczyła się przeciwko Skarbowi Państwa, zamiast (...).

-niezasadną oceną skutków prawnych i procesowych, dotyczących orzeczenia jakie zapadnie w sprawie o ustalenie, sygn. akt IV C 615/15, w tym: w zakresie jego prejudycjalności dla niniejszego postępowania oraz celowości zawieszenia postępowania o zapłatę.

-brakiem szczegółowych i dostatecznych rozważań oraz oceny skutków prawnych, dotyczących wymagalności roszczenia, które powinny być dokonane w świetle dotychczasowego przebiegu postępowania aktualizacyjnego.

2. przepisu art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., poprzez:

-brak zawieszenia niniejszej sprawy o zapłatę do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy o ustalenie opłaty rocznej, toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie sygn. akt IV C 615/15.

-brak przyjęcia, iż rozstrzygnięcie w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie, sygn. akt IV C 615/15 będzie mieć prejudycjalne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie o zapłatę.

-oddalenie powództwa jako przedwczesnego, podczas gdy zawieszenie niniejszej sprawy do czasu rozstrzygnięcia w sprawie sygn. akt IV C 615/15 było celowe i zasadne.

-niezasadne oddalenie powództwa w niniejszej sprawie co do żądania odsetek za okres od dnia 1 kwietnia 2012 oraz od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia wyroku konstytucyjnego, podczas gdy data wymagalności opłaty w niniejszej sprawie należy do kwestii objętych prejudycjalnością.

-brak przyjęcia, iż pozew (...) o zapłatę wraz z jednoczesnym wnioskiem o zawieszenie postępowania, stanowi wykonywanie czynności przez warunkowo uprawniony podmiot, które zmierzają do zachowania prawa do zapłaty należności z odsetkami (art. 91 K.c.), w sytuacji ziszczenia się z mocą wsteczną ustawowego warunku (art. 90 K.c.),

w postaci obowiązywania wymagalnej opłaty rocznej, stosownie do treści przepisów art. 78 ust 4 zd. 2 i 3, art. 79 ust. 4, 5 i 8 u.g.n.

-brak przyjęcia, iż pozew (...) o zapłatę wraz z jednoczesnym wnioskiem o zawieszenie postępowania, stanowi konieczne zabezpieczenie interesów Skarbu Państwa w sytuacji zmian organizacyjno-prawnych oraz zakłócenia ciągłości działania (...), co uzasadnia szczególnie wnikliwe rozważenie w ramach dyskrecjonalnej władzy Sądu, zasadności zawieszenia postępowania.

3. przepisu art. 316 § 1 pkt 1 k.p.c., poprzez:

-uznanie nieznanego, konstytucyjnego wyroku kształtującego wysokość opłaty rocznej, który zdaniem Sądu I instancji, zapadnie w sprawie o ustalenie, sygn. akt IV C 615/15, jako podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia,

-uznanie wyroku o nieznannej treści, za podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia, pomimo że z dotychczasowego przebiegu postępowania aktualizacyjnego oraz treści nieprawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 października 2016 roku w sprawie o ustalenie sygn. akt IV C 615/15 dotychczas wynika, iż powództwo o ustalenie nie zostanie merytorycznie rozstrzygnięte konstytucyjnym wyrokiem kształtującym wysokość opłaty rocznej.

4. przepisu art. 17b ust. 2a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (dalej: „u.g.n.r.”) w zw. z art. 78 ust. 4 w zw. z art. 80 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami - dalej: „u.g.n.”, poprzez:

-przyjęcie, iż użytkownik wieczysty ma prawo uiszczać opłatę w dotychczasowej wysokości, pomimo że nie zakwestionował wypowiedzenia właściwego organu na drodze sądowej.

-przyjęcie, iż postępowanie aktualizacyjne toczące się przeciwko Skarbowi Państwa, zwalnia użytkownika wieczystego z obowiązku zapłaty opłaty w podwyższonej wysokości na rzecz (...).

-przyjęcie, iż (...) nie mogła w pozwie z dnia 8 marca 2016 roku domagać się zapłaty opłat rocznych określonych w wypowiedzeniu, w sytuacji gdy postępowanie aktualizacyjne dotychczas nie toczy się z udziałem (...), lecz przeciwko Skarbowi Państwa.

-przyjęcie, iż żądanie przez (...) zapłaty w podwyższonej wysokości, z jednoczesnym wnioskiem o zawieszenie postępowania, jest niecelowe i pozbawione uzasadnionych podstaw, w sytuacji gdy sprawa o ustalenie toczyła się przeciwko Skarbowi Państwa.

-przyjęcie, iż powództwo (...) jest przedwczesne.

5. przepisu art. 17b ust. 2a u.g.n.r. w zw. z art. 78 ust. 4 zd. 2 i 3 w zw. z art. 79 ust. 5 i 9 u.g.n. oraz w zw. z art. 89 i 90 Kodeksu cywilnego, poprzez:

- brak przyjęcia, iż orzeczenie Sądu w sprawie o ustalenie, stosownie do treści przepisów art. 78 ust. 4, art. 79 ust. 4, 5 i 8 u.g.n. - może stanowić ziszczenie się z mocą wsteczną ustawowego warunku (art. 90 K.c.), w postaci powstania skutku obowiązywania wymagalnej opłaty, w określonej wypowiedzeniem wysokości (art. 89 K.c.).

6. przepisu art. 17b ust. 2a u.g.n.r. w zw. z art. 80 ust. 1, 2 i 3 u.g.n., poprzez:

-brak oceny, iż użytkownik wieczysty w sprzeciwie złożonym od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego, nie zażądał skierowania sprawy na drogę sądową przeciwko właściwie legitymowanemu podmiotowi.

-brak oceny, iż sprzeciw złożony przeciwko Skarbowi Państwa, nie mógł wywołać skutków prawnych i procesowych w stosunku do (...).

-brak oceny, iż nie otworzyła się droga sądowa dla rozpoznania sporu o ustalenie opłaty, w związku z jej wypowiedzeniem przez (...).

-niezasadne, bezwarunkowe przyjęcie, iż w sprawie sądowej o ustalenie, zostanie ukształtowana wysokość opłaty rocznej, wymagalna od daty wyroku konstytucyjnego.

-niezasadne oddalenie powództwa w sprawie żądania odsetek za okres od dnia 1 kwietnia 2012 oraz od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia przyszłego wyroku konstytucyjnego, podczas gdy data wymagalności opłaty w niniejszej sprawie należy do kwestii objętych prejudycjalnością.

-niezasadne oddalenie powództwa, jako wynik hipotetycznych rozważań Sądu, iż roszczenie o zapłatę nie istnieje, a nawet gdyby przyjąć, że istnieje, to jest niewymagalne i wymagalne stanie się dopiero od daty ustalenia nadwyżki, nawet gdy taka nadwyżka nie zostanie ustalona i zapadnie wyrok formalny, a co więcej nawet gdyby przyjąć, iż opłata zostanie zaktualizowana, to powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na naruszenie przez (...) zasad współżycia społecznego, w postaci naruszenia zaufania obywateli do państwa prawa.

Przy czym powyższe naruszenia przepisów procesowych miały istotny wpływ na wynik postępowania, poprzez oddalenie wniosku o zawieszenie postępowania oraz oddalenie powództwa, jako nieistniejącego, przedwczesnego, a ponadto sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

II. Naruszenie prawa materialnego;

1.przepisu art. 238 kodeksu cywilnego w zw. z art. 17b ust. 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (dalej: „u.g.n.r.”) oraz art. 71 ust. 4 u.g.n. w zw. z art. 359 § 1 i 2 i art. 481 § 1 Kodeksu cywilnego - poprzez:

-brak zastosowania i/lub błędną wykładnię przepisu art. 238 kodeksu cywilnego w zw. z art. 17b ust. 1 u.g.n.r., skutkujące oddaleniem powództwa o zapłatę opłat rocznych za lata 2012-2013, jako przedwczesnego.

-brak zastosowania przepisu art. 71 ust. 4 u.g.n., zgodnie z którym roszczenia o zapłatę opłat rocznych za lata 2012-2013 są wymagalne, odpowiednio w dniu 1 kwietnia 2012 roku i w dniu 1 kwietnia 2013 roku.

-brak zastosowania przepisów art. 359 § 1 i 2 i art. 481 § 1 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 71 ust. 4 u.g.n., skutkujące oddaleniem powództwa o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 1 kwietnia 2012 roku oraz od dnia 1 kwietnia 2013 lub od daty orzeczenia SKO, do daty przyszłego wyroku ustalającego wysokość opłaty rocznej, obowiązującej od dnia 1 stycznia 2012 roku.

2.przepisu art. 89, 90 i 91 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 78 ust. 4 i art. 79 ust. 4, 5 i 8 u.g.n. poprzez:

-brak zastosowania, skutkującego pozbawieniem (...), przysługujących jej praw pod warunkiem ziszczenia się z mocą wsteczną ustawowego warunku (art. 90 K.c.), w postaci obowiązywania wymagalnej opłaty rocznej, stosownie do treści przepisów art. 78 ust. 4, art. 79 ust. 4, 5 i 8 u.g.n.

Podnosząc powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku i zasądzenie od spółki pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz (...) w W. opłat rocznych za lata 2012-2013 z tytułu użytkowania wieczystego w łącznej kwocie 1.022.632,86 zł (jeden milion dwadzieścia dwa tysiące sześćset trzydzieści dwa 86/100 zł) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od następujących kwot i terminów: od kwoty 511.316,43 zł od dnia 1.04.2012 r. do dnia zapłaty i -od kwoty 511.316,43 zł od dnia 1.04.2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów opłaty sądowej i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych względnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W każdym przypadku skarżący wniósł także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów opłaty sądowej i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych tytułem postępowania zażaleniewego oraz apelacyjnego.

Ponadto powód wniósł na podstawie przepisu art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie o ustalenie opłaty rocznej, sygn. akt IV C 615/15, albowiem wynik tego postępowania ma charakter prejudycjalny w stosunku do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie oraz o dołączenie akt sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie sygn. akt IV C 615/15 w celu oceny zasadności wniosku o zawieszenie postępowania lub zasadności powództwa, a także w celu przeprowadzenia dowodu z wniosku pozwanej do SKO z dnia 16 stycznia 2012 roku, sprzeciwu pozwanej z dnia 9 stycznia 2015 roku oraz apelacji pozwanej z dnia 18 listopada 2016 roku - na okoliczność prezentowania przez fachowego pełnomocnika pozwanej stanowiska, iż pozwanym w sprawie o ustalenie powinien być Skarb Państwa, reprezentowany przez (...) jako statio fisci.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego od powoda.

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2019 r. powód zmodyfikował stanowisko w postępowaniu apelacyjnym, w tym w zakresie wniosków apelacyjnych w związku z wpłatą dokonana przez pozwanego dnia 18 czerwca 2018 r., wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 920.101,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 511.3116,43 zł od dnia 14 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 408.785,20 zł od dnia 19 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód cofnął pozew w związku z częściową wpłatą z dnia 18 czerwca 2018 r. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od części opłaty za 2012 r. w kwocie 511.3116,43 zł za okres od 1 kwietnia 2012 r. do dnia 13 stycznia 2015 r. oraz części opłaty za 2013 r. w kwocie 102.531,23 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty 511.3116,43 zł za okres od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 18 czerwca 2018 r. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Pozwany na rozprawie apelacyjnej nie wyraził zgody na cofnięcie pozwu, podtrzymując żądanie oddalenia apelacji i wniosek o zasądzenie kosztów.

Na rozprawie apelacyjnej strony oświadczyły, że odpis orzeczenia SKO z dnia 13 listopada 2014 r. zostało doręczone stronom w terminach ustalonych przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 lutego 2019 r. w sprawie I ACa 211/17.

Nadto powód wskazał, że pomimo znanej mu treści rozstrzygnięcia w sprawie I ACa 211/17, podtrzymuje stanowisko zawarte w piśmie modyfikującym apelację. Jednocześnie powód złożył załącznik do protokołu rozprawy z rozliczeniem wpłaconej przez pozwanego kwoty z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste w wariantcie zgodnym z przyjętym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie I ACa 211/17 terminem wymagalności opłat za użytkowanie wieczyste za lata 2012 i 2013.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda była uzasadniona.

W pierwszej kolejności zaznaczyć wypada, że w związku z wejściem w życie z dniem 1 września 2017 r. ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o (...) (Dz. U. z 2017 r., poz. 623), ten podmiot wstąpił w ogół praw i obowiązków (...) (por. art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. Przepisy wprowadzające ustawę o (...) - Dz. U. z 2016 r., poz. 624). Zgodnie w art. 47 ust. 2 cytowanych przepisów wprowadzających, w sprawach sądowych, sądowno-administracyjnych, administracyjnych lub egzekucyjnych, w których stroną lub uczestnikiem są organy (...) lub (...), lub organy (...), stroną lub uczestnikiem stają się, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosownie do swojej właściwości (...) lub organy (...) albo (...) lub organy (...). W tej sprawie przyjęta przez ustawodawcę zasadą kontynuacji procesowej uzasadniała wejście z mocy prawa (...).

Ponadto jak wynika z pisma pełnomocnika pozwanego złożonego dnia 11 lutego 2019 r., pozwana spółka zmieniła firmę na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Zgodnie z zasadą określoną w art. 378 § 1 k.p.c. sąd odwoławczy ma obowiązek ponownego rozpoznania sprawy w granicach apelacji, co oznacza nakaz wzięcia pod uwagę wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Granice apelacji wyznaczają ramy, w których sąd odwoławczy powinien rozpoznać sprawę na skutek jej wniesienia, określają je sformułowane w apelacji zarzuty i wnioski, które implikują zakres zaskarżenia, a w konsekwencji kognicję sądu apelacyjnego (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015r., V CSK 677/14, nie publik.). Jednocześnie w świetle uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąże go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Ponieważ zaś prawna kwalifikacja stanu faktycznego jest pochodną ustaleń, o prawidłowym zastosowaniu bądź niezastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tej kwestii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2002r. IV CKN 1532/00. Lex nr 78323).

Niewątpliwie uzasadniony był zarzut związany z odmową zawieszenia postępowania w sprawie niniejszej do czasu zakończenia postępowania w sprawie IV C 615/15 o ustalenie opłaty za użytkowanie wieczyste za rok 2012 w odniesieniu do spornej działki (...), tj. naruszenia art. 177 § 1 pkt. 1 k.p.c. Rację miał skarżący, że dla niniejszej sprawy rozstrzygnięcie w sprawie IV C 615/15 miało charakter prejudycjalny, a to z tej przyczyny, że spór między stronami koncentrował się wokół kwestii, czy postępowanie IV C 615/15 toczy się przeciwko właściwie określönemu pozwanemu. Okoliczność ta była istotna dla ustalenia, czy orzeczenie SKO utraciło moc, czy wiąże strony z uwagi na bezskuteczne względem powoda wniesienie sprzeciwu (wobec pozwu skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa). Powyższe z kolei miało znaczenie przesądzające dla ustalenia, czy oraz z jaką datą roszczenia powoda o zapłatę brakującej części opłaty rocznej za lata 2012 i 2013 stały się wymagalne.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela w całej rozciągłości wywody Sądu Apelacyjnego zawarte w wyroku z dnia 19 lutego 2019 r. w sprawie I ACa 211/17, wskazując, że upadek orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w związku z wniesieniem sprzeciwu, może mieć miejsce wyłącznie wtedy, gdy sprzeciw, jak również wniosek zastępujący pozew, został wniesiony skutecznie, z dochowaniem wymogów prawnych, w tym przeciwko właściwie określönemu podmiotowi. Tylko wówczas można uznać, że doszło do przeniesienia sporu między stronami na drogę procesu cywilnego, w którym przedmiotem oceny będzie zasadność wypowiedzenia dotychczasowej wysokości opłaty rocznej i który może doprowadzić do ukształtowania na nowo stosunku prawnego łączącego strony – co do wysokości opłaty rocznej. Natomiast w sytuacji, w której użytkownik wieczysty w nieprawidłowy sposób określił stronę przeciwną, co mogło skutkować oddaleniem powództwa jedynie z uwagi na brak legitymacji biernej, nie można byłoby przyjąć, że wskutek złożenia sprzeciwu doszło do upadku orzeczenia SKO. Wobec powyższego, z uwagi na fakt, że kwestia skutecznego wniesienia sprzeciwu i ewentualnego upadku orzeczenia SKO była przedmiotem oceny w tym drugim postępowaniu, Sąd Okręgowy winien zawiesić postępowanie w sprawie niniejszej do czasu rozstrzygnięcia sprawy IV C 615/15. Jeśli zaś Sąd pierwszej instancji uznał, że nie zachodzi taka konieczność, powinien samodzielnie ocenić wpływ postępowania o ustalenie toczącego się przeciwko Skarbowi Państwa na wymagalność roszczenia o zapłatę brakującej części opłaty rocznej, przy czym mogło doprowadzić do odmiennej oceny prawnej tej samej istotnej okoliczności w dwóch równoległe toczących się postępowaniach. Sąd rozpoznający sprawę IV C 615/15 w pierwszej kolejności był zobowiązany ocenić, czy doszło do pozwania niewłaściwego podmiotu czy jedynie do niedokładnego określenia strony pozwanej, w sytuacji, gdy strona pozwana w sprawie wszczętej w trybie art. 79-80 u.g.n. od początku była określona jako Skarb Państwa-Prezes (...), zaś Skarb Państwa i (...) to odrębne osoby prawne. Tym bardziej przemawia to za zasadnością zarzutu skarżącego w zakresie odmowy zawieszenia postępowania, zważywszy na zachodzący między obiema sprawami stosunek tego rodzaju, że uzasadniał on zawieszenie postępowania w sprawie o zapłatę do czasu rozstrzygnięcia kwestii legitymacji biernej pozwanego w sprawie IV C 615/15.

Sąd Apelacyjny akceptuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji w zakresie własności nieruchomości położonej w M. przy Al. (...) oraz podmiotu będącego jego użytkownikiem wieczystym, nadto odnośnie dokonanego 7 grudnia

2011 r. wypowiedzenia, jego zakwestionowania przez pozwaną spółkę, co ostatecznie skutkowało postępowaniem w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie IV C 615/15.

Jednocześnie po wyroku Sądu pierwszej instancji zaszły nowe okoliczności, co powoduje konieczność uzupełnienia ustaleń faktycznych tego Sądu. W sprawie V ACa 1180/17 Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 18 maja 2018 r. oddalił apelację od wyroku z dnia 10 października 2016 r. wydanego w sprawie IV C 617/15 oddalającego powództwo z uwagi na brak legitymacji procesowej biernej Skarbu Państwa. Sąd Apelacyjny w powyższej sprawie podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji w zakresie braku legitymacji biernej pozwanego Skarbu Państwa. Od wyroku w sprawie V ACa 1180/17 została wniesiona skarga kasacyjna (okoliczności znane tut. Sądowi z urzędu).

Ponadto jak wynika z pisma powoda złożonego w toku postępowania apelacyjnego, pozwany uścił na rzecz powoda dnia 18 czerwca 2018 r. kwoty 210 933,05 zł i 412 182,89 zł tytułem należności za użytkowanie wieczyste za lata 2012 i 2013 r., przy czym nie ma sporu między stronami, że pozwana spółka jest użytkownikiem wieczystym udziału w jeszcze jednej działce o numerze (...), poza objętą niniejszym sporem.

Powód zarachował wpłaty dokonane 18 czerwca 2018 r. poprzez wystawienie dnia 13 lipca 2018 r. pokwitowania pozwanej, przy czym zaliczenie to dotyczyło zarówno działki nr (...) jak i nr (...) i obejmowało w pierwszej kolejności odsetki ustawowe za opóźnienie w uiszczeniu opłaty za użytkowanie wieczyste obu działek przy przyjęciu ich wymagalności dnia 1 kwietnia 2012 r. i 1 kwietnia 2013 r. Pozwany przyjął pokwitowanie. (k- 261-263 potwierdzenie przelewu, k- 266-268 pokwitowanie powoda wystawione pozwanemu wraz z dowodem doręczenia).

Mając na uwadze ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji oraz uzupełnione obecne, Sąd Apelacyjny rozważył, że kluczową kwestią jest ustalenie, kiedy opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) za lata 2012 i 2013 były wymagalne. Strona powodowa stała na stanowisku, że zaskarżenie przez pozwaną spółkę doręzonego jej wypowiedzenia z dnia 7 grudnia 2011 r. wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste działki nr (...) było nieskuteczne, a wobec tego opłata w podwyższonej wysokości była wymagalna za lata 2012 i 2013 w terminach ustawowych- odpowiednio 1 kwietnia 2012 i 2013 r. Pozwana spółka twierdziła, że opłaty w podwyższonej wysokości za rzeczoną nieruchomość były wymagalne dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia oddalającego pozew w sprawie IV C 615/15 (k- 205-217 odpowiedź na apelację), przy czym powoływała się na konstytutywny charakter wyroku w sprawie o ustalenie opłaty.

Sąd Apelacyjny nie podzielił żadnego z powyższych stanowisk. Przede wszystkim należy podkreślić jednolite stanowisko Sądu Najwyższego (m.in. uchwała z 21 czerwca 2005 r., III CZP 37/05, OSNC 2006/5/82 czy postanowienie z 27 czerwca 2013 r., III CZP 29/13, Lex nr 1360262), że wyrok w sprawie o ustalenie opłaty zastępując oświadczenie woli ma charakter konstytutywny. Tym niemniej taki charakter uzyskuje jedynie wyrok, w którym wysokość opłaty jest ustalana, zaś ma to miejsce tylko w przypadku skutecznego zakwestionowania aktualizacji, bowiem wówczas skutek wyroku w sprawie o ustalenie dochodzi do ukształtowania sytuacji podmiotów konkretnego stosunku prawnego. Nie można nie dostrzec, że zaskarżenie przez pozwaną spółkę wypowiedzenia wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste działki nr (...) z dnia 7 grudnia 2011 r. nie było skuteczne wobec powoda. Natomiast sam wyrok w sprawie IV C 615/15, apelacja od którego została oddalona wyrokiem w sprawie V ACa 1180/17, którym tutejszy Sąd jest związany w niniejszej sprawie, nie był wyrokiem w sprawie o ustalenie między stronami niniejszego postępowania, skoro w sentencji został wymieniony Skarb Państwa-podmiot odrębny od powoda. Nie ma on zatem charakteru konstytutywnego we wskazanym wyżej znaczeniu. Wobec powyższego nie mogło dojść także do czasowego wstrzymania wymagalności części opłaty za użytkowanie wieczyste w podwyższonej wysokości aż do dnia uprawomocnienia się tego wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 kwietnia 2013 r., I ACa 1337/12, Lex 1048999), co podnosiła strona pozwana. Nie można także podzielić poglądu strony powodowej, że z uwagi na zaskarżenie wypowiedzenia po terminie, pomimo toczenia się postępowania przed SKO, opłata winna być wymagalna w terminach ustawowych. Zwrócić bowiem należy uwagę na treść orzeczenia SKO z 13 listopada 2014 r. (k-326), które wskazało na przekroczenie terminu oraz na treść art. 79 ust. 4 u.g.n., co skutkowało oddaleniem wniosku i niejako „przywróceniem” opłaty określonej w wypowiedzeniu. Tym niemniej to „przywrócenie” nastąpiło w wyniku orzeczenia kolegium, a nie przyjęcia przez pozwaną zaferowanej w wypowiedzeniu wysokości

opłaty. Nie można więc uznać, że opłata w podwyższonej wysokości byłaby wymagalna tak jakby nie doszło do zakwestionowania wypowiedzenia. W wyroku z dnia 21 marca 2006r. zapadłym w sprawie V CSK 147/05 (Lex nr 6675260 Sąd Najwyższy wskazał, że: „wypowiedzenie wysokości dotychczasowej opłaty rocznej, o którym stanowi art. 78 ust. 1 GospNierU, nie stanowi źródła powstania prawa do podwyższonej opłaty. Jest nim dopiero przyjęcie przez użytkownika wieczystego oferty nowej jej wysokości, a w razie jej nieprzyjęcia – prawomocne orzeczenie samorządowego kolegium odwoławczego lub wyrok sądu, ustalający nową wysokość opłaty. Wyrok ten ma charakter konstytutywny. Skutek ex tunc zobowiązania powstałego w wyniku tego wyroku obejmuje tylko "uzupełnienie" wysokości świadczenia z tego zobowiązania za okres sprzed wydania wyroku. Nie obejmuje natomiast wstecznej terminowości spełnienia świadczenia. Zatem ustalona wyrokiem sądu opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego staje się, w części przewyższającej opłatę dotychczasową, wymagalna po uprawomocnieniu się wyroku".

Wobec powyższego w okolicznościach niniejszej sprawy na akceptację zasługuje także stanowisko przyjęte przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 lutego 2019 r. , I ACa 211/17 w analogicznej sprawie. W świetle bowiem orzeczenia w sprawie V ACa 1180/17 oraz wobec faktu, że nie toczy się sprawa o ustalenie bezzasadności wypowiedzenia pomiędzy Krajowym Ośrodkiem (...) a pozwaną spółką, należy uznać, że orzeczenie SKO z 13 listopada 2014 r. uprawomocniło się z upływem ostatniego dnia na wniesienie sprzeciwu i to ta data wyznacza wymagalność opłat w podwyższonej wysokości. A to w związku z tym, że toczyło się i zakończyło oddaleniem wniosku użytkownika wieczystego, postępowanie aktualizacyjne. Strony w niniejszej sprawie zaś zgodnie oświadczyły, że terminy ustalone przez Sąd Apelacyjny w sprawie I ACa 211/17 dotyczą również orzeczenia w sprawie działki nr (...). Przyjąć więc należy jako okoliczność bezsporną, że orzeczenie to zostało doręczone spółce dnia 29 grudnia 2014 r. , zaś poprzednicze prawnej powoda 7 stycznia 2015 r. Termin zatem na wniesienie sprzeciwu (art. 80 ust. 1 u.g.n) upłynął dla użytkownika wieczystego 12 stycznia 2015 r., zaś dla organu 21 stycznia 2015 r.

Opłata za użytkowanie wieczyste działki nr (...) za lata 2012 i 2013 stała się wymagalna w podwyższonej wysokości od dnia 22 stycznia 2015 r. i od tego dnia powodowi należą się odsetki za opóźnienie, zaś żądanie w zakresie roszczenia odsetkowego za wcześniejszy okres pozostaje nieuzasadnione. Z tych przyczyn także nie mogło być wiążące dla Sądu Apelacyjnego zarachowanie dokonane przez stronę powodową w pokwitowaniu z dnia 13 lipca 2018 r., ponieważ obejmowało ono należności odsetkowe niewymagalne i jako takie naruszało przepisy prawa materialnego.

W związku z powyższym zarzuty apelacji powoda były w przeważającej części trafne, zaś apelacja powoda uzasadniona w części, także wobec wpłat dokonanych przez pozwaną spółkę dnia 18 czerwca 2018 r. Ostatecznie roszczenie powoda okazało się uzasadnione w kwocie 744 723,54 zł, zaś odsetki ustawowe za opóźnienie należą się od dnia następnego po dokonanej wpłacie, czyli od 19 czerwca 2018 r. Należy przy tym wskazać na złożone przez stronę powodową rozliczenie (k-324-325), które nie zostało zakwestionowane przez pozwaną spółkę, zaś jego weryfikacja przez tutejszy Sąd była pozytywna. Sąd Apelacyjny oparł się zatem na powyższym wyliczeniu, dokonując oceny zasadności roszczeń powoda w niniejszej sprawie.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zasądzając na rzecz powoda od pozwanej kwotę 744 723,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty, a w pozostałej części apelacja została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

Powyższe rozstrzygnięcie skutkowało także zmianą orzeczenia o kosztach postępowania w pierwszej instancji, o których orzeczona na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. W okolicznościach sprawy powoda należy uznać za stronę przegrywającą w całości, pomimo, że roszczenie nie zostało uwzględnione w całości. Wynika to z faktu, że roszczenie powoda było uzasadnione i wymagalne w momencie wytoczenia powództwa w zakresie należności głównej oraz w znacznej mierze w zakresie roszczenia odsetkowego. Co więcej strona pozwana w toku postępowania apelacyjnego uściłła należność na rzecz powoda, przyjmując jedynie wadliwą datę wymagalności roszczenia, zatem w takiej sytuacji pozwaną należało uznać za stronę przegrywającą w całości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, Lex nr 8642). Na zasądzone koszty składały się opłata od pozwu (51132 zł), koszty zastępstwa procesowego (14417 zł) oraz koszty postępowania zażaleniowego –opłata (10227 zł) i koszty zastępstwa procesowego (7200 zł), co dało łącznie kwotę 82976 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., przy uznaniu, że pozwana spółka jest stroną przegrywającą w całości postępowania odwoławcze. Jak wskazano już wyżej częściowe oddalenie apelacji wynikało z dobrowolnego uiszczenia przez stronę pozwaną dnia 18 czerwca 2018 r. należności z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste m.in. za działkę objętą niniejszym postępowaniem. W wyniku tych czynności strona powodowa w postępowaniu apelacyjnym cofnęła częściowo pozew, ale na powyższe pozwana nie wyraziła zgody, co skutkowało koniecznością orzekania o całości dochodzonej kwoty. Jednocześnie ostatecznie spór stron koncentrował się na dacie wymagalności roszczeń, co podlegało ocenie Sądu. Żadna z koncepcji stron nie zyskała akceptacji Sądu Apelacyjnego, lecz ostatecznie w nieznacznym stopniu uległa strona powodowa jedynie w zakresie roszczenia odsetkowego. Na zasądzoną kwotę składały się opłata od apelacji i koszty zastępstwa procesowego według stawek obowiązujących w dacie wniesienia apelacji (51132 zł i 8100 zł), co dało łącznie kwotę 59232 zł.

Agnieszka Wachowicz-Mazur Katarzyna Polańska-Farion Beata Byszewska